

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2020r.

sprawy **W. D.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu z art. 207§1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 czerwca 2019r., sygn. akt IV Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 10 września 2018r.,

sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. oskarżycielkę posiłkową A. G. D. obciążyć kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu oskarżycielki posiłkowej jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z obrazą przepisów prawa procesowego, których miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie kasacja skierowana jest przeciwko ustaleniom faktycznym dokonany przez Sąd I instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Kasacja czysto formalnie odnosi się co prawda do wadliwego przeprowadzenia kontroli instancyjnej – pełnomocnik oskarżycielki postawił w niej zarzutu obrazy art. 433§2 k.p.k., lecz jest to działanie czysto pozorne, mające na celu umożliwienie powtórzenia po raz kolejny argumentacji przedstawionej w apelacji. Taka próba uczynienia z Sądu Najwyższego sądu III – instancji z oczywistych względów jest niedopuszczalna.

W dalszej kolejności wskazać trzeba, że Sąd Najwyższy rozpoznaje, zgodnie z dyspozycją art. 536 k.p.k., kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w szerszym zakresie w istocie wyłącznie w sytuacji stwierdzenia przesłanek wymienionych w art. 439 k.p.k. To zatem treść wskazanych przez skarżącego zarzutów określa pole ocen dokonywanych w postępowaniu kasacyjnym.

W tym kontekście przypomnieć trzeba również, że zgodnie z dyspozycją art. 537a k.p.k. nie można uchylić wyroku sądu odwoławczego z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457§3 k.p.k.

Sąd Najwyższy nie stwierdził też zachodzenia w sprawie żadnej z okoliczności wymienionych w art. 439 k.p.k.

Zarzut naruszenia art. 433§2 k.p.k. jest natomiast nieskuteczny nie tylko ze względów wskazanych na wstępie niniejszego uzasadnienia, ale przede wszystkim z uwagi na okoliczności wprost wskazane w uzasadnieniach wyroków obu Sądów. Nie ulega bowiem wątpliwości, że strony procesu – małżonkowie D. są ze sobą silnie skonfliktowani, co skutkowało nie tylko procesem rozwodowym, ale i szeregiem postępowań związanych z wykonywaniem władzy rodzicielskiej.

Zaznaczyć należy, że oskarżycielka początkowo wskazała na stosunkowo krótki okres znęcania się ze strony oskarżonego, który następnie uległ bardzo znacznemu rozszerzeniu, bo o 8 lat. Jednocześnie brak w sprawie obiektywnych dowodów, które potwierdzałyby, że oskarżony dopuszczał się przestępstwa z art. 207§1 k.k. przez okres aż 9 lat. Brak zwłaszcza wezwań na interwencje domowe, czy dowodów wskazujących na powstanie obrażeń ciała. Nie bez znaczenia dla oceny zarzutów jest i to, że dwa zdarzenia – z dnia 9 czerwca 2013r. oraz 30 stycznia 2014r. stały się przedmiotem odrębnych postępowań i zostały prawomocnie osądzone.

Każda z omówionych powyżej okoliczności została przeanalizowana przez Sądy rozpoznające sprawę, a rozważania co do stawianych na tym tle zarzutów przedstawiono w uzasadnieniach obu wyroków. Także nie sposób przyjąć, że dowód w postaci sporządzonego przez oskarżycielkę „listu do rodziców” znalazł się poza oceną sądów rozstrzygających sprawę. Ocena ta jest chroniona przez art. 7 k.p.k.

Podsumowując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakichkolwiek uchybień, tym bardziej zaś rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Oskarżycielkę posiłkową obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.